



ȘTIRI MISIONARE

Trimestrul 4

2023

evs 
editura viață și sănătate
Pantelimon 2023

Cuprins

Sabatul 1 – 7 octombrie 2023

Doi băieți, două rugăciuni (I) 3

Sabatul 2 – 14 octombrie 2023

Doi băieți, două rugăciuni (II) 4

Sabatul 3 – 21 octombrie 2023

Deznădăjduită în căutarea unei experiențe misionare..... 6

Sabatul 4 – 28 octombrie 2023

Biserica mică, dar capabilă 8

Sabatul 5 – 4 noiembrie 2023

Speranță în mijlocul atacurilor de panică 10

Sabatul 6 – 11 noiembrie 2023

„Noi suntem mai binecuvântați” 11

Sabatul 7 – 18 noiembrie 2023

Cale misionară către Spania (I) 13

Sabatul 8 – 25 noiembrie 2023

Cale misionară către Spania (II) 14

Sabatul 9 – 2 decembrie 2023

Cale misionară către Spania (III) 16

Sabatul 10 – 9 decembrie 2023

Cale misionară către Spania (IV) 18

Sabatul 11 – 16 decembrie 2023

Visătorul de vise (I) 19

Sabatul 12 – 23 decembrie 2023

Visătorul de vise (II) 21

Sabatul 13 – 30 decembrie 2023

Visătorul de vise (III) 23

Doi băieți, două rugăciuni (I)

de Andrew McChesney

Tatăl s-a entuziasmat când a văzut pe o stradă din Conakry, capitala statului Guineea, din Africa de Vest, o pancartă pe care scria: Școala Adventistă Maranatha. Voia ca fiii lui să frecventeze o școală creștină, iar aceasta ar fi putut reprezenta o șansă pentru ei. Nu își închipuise că școala avea să le schimbe viețile.

Tatăl a intrat în campusul școlii nou-deschise și a întâlnit o profesoară.

— Aceasta este o școală creștină? a întrebat el.

— Da, a răspuns profesoara. Este o școală adventistă de ziua a șaptea.

Tatăl i-a spus că fiii lui studiau în altă parte și a promis că îi va transfera la școala cea nouă.

— Vreau să primească o educație creștină, a spus el.

Nu după multă vreme, cei doi băieți, Junior, în vârstă de unsprezece ani, și Emile, în vârstă de opt ani, au început să studieze la școala adventistă. Printre materiile studiate se număra și Biblia, iar băieții memorau versete despre care tatăl, spre surprinderea lui, nu auzise niciodată. A fost și mai uimit când băieții i-au spus că profesorii mergeau la biserică sâmbăta. Băieții l-au întrebat dacă puteau merge sâmbătă la un program al bisericii care se desfășura în campusul școlii. Tatăl s-a gândit că era o activitate extracurriculară, așa că a fost de acord.

Vreme de doi ani, băieții au mers la biserică în fiecare Sabat. Uneori, profesorii veneau în vizită la tatăl lor și îl invitau la biserică.

— Ați vrea să veniți la biserică noastră în Sabat? îl întreba ei. Tatăl refuza întotdeauna.

— Nu, am de lucru sâmbătă, spunea el. Sunt ocupat.

Într-un Sabat, pastorul le-a spus membrilor bisericii:

— Astăzi vom merge în vizită la tatăl lui Junior și al lui Emile. Un grup de cincisprezece membri ai bisericii au sosit la el acasă, însoțiți de Junior și Emile, care erau extrem de entuziasmați.

— Ne putem ruga împreună? I-a întrebat pastorul pe tată.

Când tatăl a fost de acord, pastorul a întrebat dacă avea vreo cerere specială. Avea. Cu câteva luni înainte, tatăl, care conducea o organizație nonguvernamentală, aplicase pentru o subvenție din partea statului și încă aștepta răspuns. Pastorul s-a rugat pentru subvenția respectivă.

Trei zile mai târziu, într-o marți, cei de la minister l-au anunțat că subvenția fusese aprobată. Tatăl a mers de îndată la școală și le-a spus profesorilor despre răspunsul remarcabil la rugăciune. I-a mulțumit lui Dumnezeu pentru subvenția primită, dar răspunsul la rugăciune tot nu l-a convins să meargă la biserică în Sabat.

Vă mulțumim pentru darurile voastre din al treisprezecelea Sabat, din urmă cu trei ani, care au ajutat Școala Adventistă Maranatha din Conakry, Guineea, Divizia Africii de Vest, să se extindă. Darurile voastre din acest trimestru vor ajuta la răspândirea Evangheliei în Divizia Africii de Vest.

Citiți finalul acestei istorisiri săptămâna următoare!

Sabatul 2 – 14 octombrie 2023

Doi băieți, două rugăciuni (II)

de Andrew McChesney

Au trecut opt luni de când tatăl primise un răspuns miraculos la rugăciune, iar membrii bisericii adventiste îl vizitau pentru a doua oară în Sabat, în Conakry, Guineea. Cincisprezece oameni au venit însoțiți de fiii lui, Junior și Emile, care frecventau școala adventistă din campusul în care se afla biserica.

— Suntem aici să ne rugăm, a spus un prezbiter.

Tatăl a apreciat gestul, dar avea o nedumerire.

— De ce toți ceilalți creștini se duc la biserică duminica, iar voi vă închinați sâmbăta? a întrebat el.

Prezbiterul l-a invitat pe tată să își deschidă Biblia la Exodul 20:8-10. Tatăl a citit: „Adu-ți aminte de ziua de odihnă, ca s-o sfințești. Să lucrezi șase zile și să-ți faci lucrul tău. Dar ziua a șaptea este ziua de odihnă închinată Domnului Dumnezeuului tău.” Dar tatăl tot nu era convins.

— Ziua a șaptea este duminica, a spus el.

Prezbiterul i-a cerut să citească Matei 28:1. Tatăl a citit: „La sfârșitul zilei Sabatului, când începea să se lumineze înspre ziua dintâi a săptămânii, Maria Magdalena și cealaltă Marie au venit să vadă mormântul.” Tatăl a văzut că, după Biblie, ziua a șaptea era sâmbăta.

— Înțeleg, a spus el. Haideți să ne rugăm!

După ce grupul de la biserică a plecat, tatăl i-a arătat mamei versetele. Femeia era de neclintit.

— Nu! Vom rămâne în biserica noastră, a spus ea. Nu îmi pasă ce au spus. Eu nu plec din biserica mea.

Tatăl a sugerat să își ia amândoi un timp de post și de rugăciune.

— Aceste întrebări au apărut când copiii noștri au început să frecventeze școala cea nouă, a spus bărbatul. Ne-am trimis copiii acolo ca să primească o educație. Dacă Dumnezeu ne-a trimis copiii la școala asta, pentru a ne conduce pe toți la El? Dacă aceasta este biserica lui Isus, atunci să îl lăsăm pe El să ne arate lucrul acesta!

Tatăl și mama s-au rugat vreme de o săptămână. „Dacă aceasta este voia Ta, nu lăsa nimic să ne împiedice să mergem la biserică în Sabatul următor”, s-a rugat tatăl.

Sabatul următor, totul a mers ca pe roate. Mama a fost de acord să meargă la biserică adventistă, iar membrii bisericii i-au

primit cu căldură. Tatăl a fost incredibil de fericit după aceea. Se simțea ca și când scăpase de o povară. Până atunci nu se rugase în mod regulat, dar acum găsisse energia de a face zilnic lucrul acesta.

În timp ce se ruga, Dumnezeu răspundea rugăciunilor lui. Treptat, viața lui s-a schimbat. Munca lui prospera. A început să se înțeleagă cu părinții și frații lui. Un frate mai mare chiar și-a numit un copil după el. În cele din urmă, el și mama și-au predat inimile lui Isus prin botez.

„Am pace”, mărturisește tatăl, al cărui nume este Pepe Voctorien Soropogui. „Mâna lui Isus este peste această biserică și îi mulțumesc lui Dumnezeu că m-a adus aici.”

Vă mulțumim pentru darurile voastre din Sabatul al treisprezecelea, din urmă cu trei ani, care au ajutat Școala Adventistă Maranatha să se extindă în Conakry, Guineea, Divizia Africii Centrale și de Vest. Darurile voastre din acest trimestru vor ajuta la răspândirea Evangheliei în Divizia Africii Centrale și de Vest.

Sabatul 3 – 21 octombrie 2023

Deznădăjduită în căutarea unei experiențe misionare

de Andrew McChesney

Gina Wahlen era entuziasmată să viziteze o biserică dintr-o țară unde creștinii erau persecutați pentru credința lor în Dumnezeu. Venise să adune experiențe misionare pentru Adventist Mission.

Biserica s-a dovedit a fi un apartament de la parterul unui bloc. Apartamentul fusese golit și transformat într-o biserică, cu sala principală de închinare într-o parte și o cameră mică în cea-

laltă parte. Gina a început să îi intervieveze pe oameni în sala mică, cu ajutorul unui translator.

Oamenii erau buni și zeloși, dar nu păreau să aibă experiențe inedite. În schimb, îi vorbeau despre ce însemna pentru ei să se adune într-un apartament.

Pe măsură ce trecea timpul, Gina devenea tot mai deznădăjduită. Acesta era singurul loc unde plănuise să adune experiențe. „Iubite Doamne, ajută-mă, Te rog, să găsesc pe cineva care să aibă o poveste înălțătoare”, s-a rugat ea. „Nu știu cum să găsesc pe cineva pentru că nu vorbesc limba lor și nu cred că translatorul mă poate ajuta. Așadar, Doamne, poți, Te rog, să trimiți pe cineva?”

Nu după multă vreme, a intrat în cameră o femeie care avea în jur de treizeci de ani. Cântase în corul bisericii și își punea deoparte roba. Gina a simțit îndemnul să îi vorbească, așa că a inițiat o conversație cu ajutorul translatorului.

— Vii de mult timp la această biserică? a întrebat Gina.

Femeia nu venea de mult timp. Avea câteva luni de când începuse să vină la biserică.

Gina a întrebat-o cum aflase despre adventiștii de ziua a șaptea, iar femeia i-a povestit că, într-o sâmbătă, mergea cu cei doi copii ai ei la piață. În timp ce mergeau pe trotuar, doi bărbați frumos îmbrăcați s-au apropiat.

— Ziua a șaptea este Sabatul, a spus unul dintre ei.

— Căutați mai multe informații pe internet! a sfătuit-o celălalt.

Apoi, bărbații au plecat mai departe.

Femeia s-a dus acasă și a început să caute informații pe internet. Cumva a reușit să găsească o serie de prezentări adventiste ale unui evanghelist din Statele Unite, care fuseseră dublate în limba ei. A văzut multe prezentări și a fost binecuvântată.

Apoi, a găsit acea biserică. A studiat și a fost botezată cu puțin înainte de sosirea Ginei.

„Am fost impresionată când i-am auzit povestea! Mă bucur că Dumnezeu a răspuns rugăciunii mele într-un mod atât de frumos”, mărturisește Gina.

Gina Wahlen a slujit ca editor al revistei Mission vreme de trei ani. În prezent, lucrează ca editor și manager de proiect pentru Biroul Președintelui Conferinței Generale.

Sabatul 4 – 28 octombrie 2023

Biserica mică, dar capabilă

de Andrew McChesney

Se părea că biserica adventistă de pe Insula Rügen, din nordul Germaniei, avea să își închidă porțile. Doar șase oameni se mai închinau acolo: patru membri mai în vârstă, care făceau parte din aceeași familie, și alți doi vârstnici. Numărul membrilor scăzuse considerabil de când biserica fusese întemeiată, în 1940. În zilele ei de glorie, numărase chiar și treizeci și trei de membri. Acum, liderii conferinței recomandau vânzarea sediului.

— Nu se poate! Vrem să păstrăm biserica, le-a spus Gunthardt, prezbiterul bisericii. Nu vrem să o vindem.

Numărul membrilor s-a prăbușit după reunificarea Germaniei, în 1990. Membrii mai în vârstă au murit, cei tineri s-au mutat, iar populația insulei din fosta Germanie de Est a devenit secularizată. Biserica era vizitată de mulți oameni care veneau în vacanță. Unii dintre aceștia erau adventiști.

Gunthardt, soția și părinții lui s-au rugat pentru viitorul bisericii împreună cu ceilalți doi membri ai bisericii: „Doamne, Te rugăm, adu-ne membri noi!”

La un moment dat, un doctor adventist s-a mutat pe insulă împreună cu soția lui. Membrii bisericii au continuat să se roage. Un fost membru s-a întors la biserică și alți câțiva oameni i s-au alăturat. Când numărul membrilor a ajuns la șaisprezece, liderii conferinței s-au răzgândit. Au fost de acord să lase biserica deschisă.

Dar biserica avea nevoie de o clădire nouă. Membrii s-au rugat și au căzut de acord să contribuie cu 136.000 de euro. Deși suma era departe de proiectul final, care valora 730.000 de euro, ei au continuat să se roage.

Gunthardt, care construisese câteva case, a proiectat o clădire a bisericii ce avea să slujească totodată ca un centru de influență. Membrii bisericii din întreaga Germanie au dăruit cu generozitate. Cea mai neașteptată contribuție a venit după ce Gunthardt s-a văzut cu un membru al guvernului la o întâlnire de afaceri. Politicienii germani au autoritatea de a distribui fonduri de stat unor cauze private.

Auzind despre inițiativă, liderul l-a pus pe Gunthardt în legătură cu un politician local. Membrii bisericii s-au rugat înainte ca Gunthardt să se întâlnească cu politicianul respectiv și au fost extrem de încântați când politicianul le-a oferit 300.000 de euro. Dar acesta pusese o condiție.

— În calitate de creștin, a spus el, vreau ca noua clădire a bisericii să fie folosită nu doar pentru scopuri sociale, ci și pentru răspândirea Cuvântului lui Dumnezeu.

Astăzi, douăzeci și cinci de membri se adună în fiecare Sabat, împreună cu copiii lor, în biserica nou-construită. „Avem o biserică nouă și nicio datorie”, mărturisește Gunthardt. „Dumnezeu ne-a confirmat că biserica noastră trebuie să rămână deschisă.”

Speranță în mijlocul atacurilor de panică

de Andrew McChesney

Pe când era mică, Grete avea atacuri de panică. Se trezea speriată în mijlocul nopții, iar inima îi bătea cu repeziciune. Frica ei era atât de intensă, încât se întreba dacă nu cumva avea să moară. Nu știa unde să găsească ajutor. Nu le-a spus nimic părinților ei. Credea că temerile ei erau mai puternice decât oamenii. Lumea o speria, chiar și lucrurile obișnuite, cum ar fi școala și mersul pe stradă. Nu credea că vreo persoană din Germania, țara în care ea locuia, ar fi putut să o ajute.

În nopțile nedormite, Grete a început să se gândească la Annika. Cele două fete crescuseră împreună și cântaseră într-un cor de copii. Mai apoi, Annika fusese diagnosticată cu cancer. Cu toate acestea, ea fusese curajoasă și își pusese încrederea în Dumnezeu.

— Nu vă fie teamă, le-a spus Annika părinților ei. Știu unde voi merge. Totul va fi bine.

Annika murise, dar fără durere sau teamă.

Credința Annikăi o uimise pe Grete. Ea era speriată în fiecare noapte. De la Annika, Grete auzise pentru prima dată despre un Dumnezeu iubitor și despre viața veșnică. Se întreba dacă exista ceva mai mare decât ea și decât lumea înconjurătoare. *Cum pot ajunge în locul în care plănuia să meargă Annika?* se întreba ea.

După ce a împlinit paisprezece ani, Grete nu a mai avut atacuri de panică în timpul nopții, dar tot îi era teamă și se simțea singură. Apoi, l-a întâlnit pe viitorul ei soț, Nico. El nu mergea la biserică în mod regulat, dar credea cu tărie în Dumnezeu. Părinții lui erau adventiști de ziua a șaptea și au primit-o pe Grete în casa lor, în vacanța de Crăciun. Grete nu mai petrecuse niciodată timp

cu o familie atât de bună. Era o lume nouă. Copleșită, a fugit la etaj și a plâns.

Simțind prezența lui Dumnezeu în casă, Grete a realizat că putea primi ajutor pentru temerile ei. Ea a văzut că Dumnezeu era mare, puternic și capabil să salveze pe toată lumea. Se simțea în siguranță. Și voia să se simtă în siguranță pentru totdeauna.

Grete a început să participe la studii biblice și, mai târziu, ea și Nico s-au alăturat bisericii adventiste de pe insula germană Rügen. Nu știau la momentul acela, dar se plănuia închiderea bisericii din cauza scăderii numărului de membri. Prezența lor era un răspuns la rugăciunile membrilor bisericii, inclusiv ale tatălui lui Nico, Gunthardt, prezbiterul. Astăzi, Grete și Nico sunt membri activi ai bisericii înfloritoare, care a construit recent o clădire mai mare pentru a face față numărului de membri. „Cel mai minunat lucru din viața mea este că am ajuns să Îl cunosc pe Isus”, mărturisește Grete. „Știu că este cel mai bun lucru pe care aș fi putut să Îl fac. Sunt atât de fericită.”

Vă mulțumim pentru darurile voastre de la Școala de Sabat, care ajută la răspândirea Evangheliei speranței în țări secularizate, precum Germania, și în alte locuri din lume!

Sabatul 6 – 11 noiembrie 2023

„Noi suntem mai binecuvântați”

de Andrew McChesney

O femeie din Carolina de Nord, Statele Unite ale Americii, i-a invitat pe cei doi pastori ai bisericii ei să discute despre o piatră pe care o avea pe inimă: darul anual. Ea a descris modul în care Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea a stabilit darul, în 1922, într-un ultim efort de a evita să îi cheme acasă pe misionari din

cauza lipsei de fonduri. Femeia le-a povestit cum au dăruit oame-nii atunci și cum darurile îi ajută și astăzi pe misionari.

Pastorii au fost impresionați de provocarea ei. Unul chiar a ținut o serie de nouă predici despre jertfă, înaintea darului anual, care este adunat în cea mai mare parte a lumii în al doilea Sabat din noiembrie. Drept rezultat, darul anual al celor 700 de membri ai Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din Hendersonville a ajuns de la 1.400 de dolari, cât fusese în anul precedent, la 24.119 dolari, în anul acela, 2016. Acea creștere a reprezentat doar începutul. În timpul pandemiei de COVID-19, când lumea bisericească s-a confruntat iarăși cu o criză financiară, membrii au dăruit incredibila sumă de 37.545 de dolari pentru colecta anuală din 2021.

„Am fost plăcut surprinși”, a spus pastorul David Wright. „Lăudat fie Domnul! El a pus spiritul de dăruire al membrilor pe seama harului lui Dumnezeu. Gândiți-vă la binecuvântarea noastră ca familie bisericească! Cred că binecuvântarea este mai mare pentru noi, pentru că Însuși Isus a spus: «Este mai fericite să dai decât să primești.»”

Directorul Adventist Mission, Gary Krause, a fost de acord, făcând observația că Ellen White, cofondatoarea Bisericii Adventiste, a numit această binecuvântare „influența care se reflectă”. Ea a spus că generozitatea membrilor bisericii față de câmpurile străine de misiune promovează succesul în câmpul misionar din țara lor natală. De exemplu, când unii lideri ai bisericii au pus la îndoială înțelepciunea deciziei de a trimite fonduri în străinătate, în 1900, Ellen White a declarat: „Prosperitatea lucrării din patrie depinde în mare măsură (...) de reflexul influenței lucrării evanghelice săvârșite în țările îndepărtate” (*Mărturii pentru comunitate*, vol. 6, p. 27). Cel mai bun statistician al bisericii adventiste, David Trim, a confirmat din punct de vedere statistic afirmația lui Ellen White.

„Biserica a fost pătrunsă de un spirit de sacrificiu încă de la originile sale”, a afirmat liderul bisericii mondiale, Ted N.C. Wilson. „Ni se spune că mișcarea adventă a lui Dumnezeu a început în sacrificiu și se va încheia în sacrificiu”, a mai spus el. „Ce privilegiu avem să sacrificăm din ceea ce Dumnezeu ne-a oferit!”

Vă mulțumim pentru că pregătiți un dar generos pentru colecția anuală din 2023!

Sabatul 7 – 18 noiembrie 2023

Cale misionară către Spania (I)

de Andrew McChesney

Luis s-a îmbolnăvit la scurtă vreme după ce a fost botezat și a devenit student la Universitatea Adventistă din Venezuela.

La început, a crezut că e vorba despre o răceală, dar simptomele s-au înrăutățit și a început să aibă probleme cu respirația. Doctorii au sugerat că era posibil să fie alergic la polenul florilor de portocal care înfloreau în jurul universității. I s-au făcut multe injecții, dar plămânii tot nu îi permiteau să respire. Doctorii l-au sfătuit să renunțe la studii și să se întoarcă acasă, dar el nu voia să plece. A continuat să se testeze.

În cele din urmă, un examen medical a arătat că era infectat cu HIV. Era o perioadă în care oamenii din Venezuela le era teamă de HIV. Mulți credeau că puteau lua virusul prin atingere. Lui Luis i s-a cerut să părăsească seminarul.

Luis nu a avut de ales, așa că a fost nevoit să se întoarcă acasă. Acasă a făcut alte controale medicale. Rezultatele erau întotdeauna aceleași: HIV. Luis nu înțelegea de ce. Nu își predase inima lui Dumnezeu? Nu studiase ca să devină pastor? Era foarte trist.

Un prezbiter al bisericii i-a observat chipul abătut.

— Ar trebui să fii plin de bucurie, i-a spus prezbiterul. Dacă nu ești bucurios, înseamnă că nu L-ai întâlnit pe Isus.

Observația bărbatului l-a lovit pe Luis drept în inimă. S-a dus în dormitorul lui și a îngenuncheat. S-a rugat la Dumnezeu pentru iertare. A recunoscut că nu îl slăvise pe Dumnezeu prin trupul său în viața de dinainte de botez și că el era de vină pentru că se infectase cu HIV. „Nu vreau să mă vindec”, s-a rugat El. „Nu vreau decât să predic tot restul zilelor pe care mi le vei da.”

În momentul acela, s-a întâmplat ceva neobișnuit. Luis a simțit că inima începe să îi ardă, iar căldura i s-a răspândit în tot corpul. A leșinat.

Când s-a testat din nou, rezultatele au fost negative. Surprins, a cerut să fie testat din nou și din nou. De fiecare dată, rezultatele au fost negative.

— De ce vrei să fii iar testat, dacă rezultatele sunt negative? l-a întrebat doctorul. Nu trebuie să te mai testezi.

Ținându-și promisiunea față de Dumnezeu, Luis și-a dedicat viața predicării și aducerii oamenilor la Isus. S-a căsătorit și și-a încheiat studiile teologice în 2006.

„De atunci înainte, nu m-am oprit din predicarea Evangheliei”, mărturisește el.

Astăzi, Luis și familia lui sunt misionari în Spania.

Vă mulțumim pentru darurile voastre, care ajută la sprijinirea misionarilor din întreaga lume!

Sabatul 8 – 25 noiembrie 2023

Cale misionară către Spania (II)

de Andrew McChesney

Doar cinci familii se aflau acasă când atacatorii înarmați au descins într-un grup de nouă case din Venezuela, în care locuiau fami-

liile unor pastori adventiști. Fluturând armele, atacatorii au forțat familiile să intre într-o singură casă, apoi au separat bărbații, femeile și copiii. Poliția a sosit și a înconjurat casa. Zece ore mai târziu, la trei dimineața, totul s-a încheiat când atacatorii au fugit prin pădurea din spatele casei. Soțiile și copiii celor nouă familii pastorale au fost mutați după atacul din 2016. Pastorii au lucrat singuri vreme de câteva luni, în așteptarea noilor districte. Ulterior, câțiva dintre ei s-au mutat în alte țări pentru a sluji ca pastori.

Luis Paiva, care slujise ca pastor aproape un deceniu, nu știa ce să facă. Viața fusese dificilă în Venezuela încă dinainte de atac, din cauza situației economice volatile. Duceau lipsă de bani și de mâncare. Se străduia de trei ani să plătească un împrumut, dar nu putea nici măcar să țină pasul cu dobânzile, iar datoria ajunsese la o mie de dolari.

Pentru soția lui Luis, luarea de ostatici fusese picătura care umpluse paharul. Cei cinci membri ai familiei nu fuseseră acasă la momentul atacului, dar soția lui rămăsese traumatizată și nu voia să mai locuiască în Venezuela. Luis a fost de acord că țara nu era sigură, dar nu îi venea să plece și să lase în urmă o datorie neplătită.

Luis s-a rugat pentru un semn. Nu se ruga de obicei pentru semne, deoarece credea că Dumnezeu îl putea conduce și fără ele. Dar nu știa ce altceva să facă. „Doamne, dacă faci un miracol și mă ajuți să plătesc datoria, acesta va fi semnul meu să plec din Venezuela”, s-a rugat el.

Atacatorii furaseră lucruri din toate cele nouă case, inclusiv din casa lui Luis. Jaful nu era un lucru neobișnuit. Casa lui Luis fusese spartă de multe ori în anul precedent, dar el nu ceruse despăgubiri de la compania de asigurări. De regulă, furturile erau prea mărunte ca să merite efortul. După ultimul furt, liderii bisericii au oferit despăgubiri pentru tot ceea ce se furase în anul anterior, dar Luis trebuia să obțină un raport al poliției ștampilat, care să confirme ultimul furt.

Niciunul dintre pastori nu reușise să obțină raportul poliției, dar Luis avea prieteni care lucrau în poliție și, în cele din urmă, a primit documentul.

Două luni mai târziu, compania de asigurări a depus o mie de dolari în contul lui bancar. Era exact suma de care avea nevoie pentru a plăti datoria.

„Nu am beneficiat de pe urma acelor bani”, spune Luis, care este acum misionar în Spania, „dar am înțeles că Dumnezeu mi-a trimis acei bani ca să îmi pot plăti datoria. Știam că Dumnezeu avea să binecuvânteze planul meu de a părăsi țara.”

Vă mulțumim pentru darurile voastre, care contribuie la sprijinirea misionarilor din întreaga lume!

Sabatul 9 – 2 decembrie 2023

Cale misionară către Spania (III)

de Andrew McChesney

Pastorul Luis Paiva a primit în mod miraculos o mie de dolari, ceea ce l-a făcut să creadă că era voia lui Dumnezeu ca el, soția sa și cei trei copii ai lor să plece din Venezuela. Dar nu aveau niciun fel de economii.

„Doamne, cum să plec fără economii?” s-a rugat el.

Acasă, soția i-a spus că un pastor din Statele Unite sunase ca să vorbească cu el. Pastorul căuta un misionar voluntar care să lucreze timp de un an într-o zonă din Mexic unde nu exista prezență adventistă. Luis s-a dus în Mexic, iar soția și copiii i s-au alăturat două luni mai târziu.

În următoarele opt luni, treizeci și cinci de oameni au fost botezați prin eforturile lui Luis. Un membru nou a donat o clădire și, astfel, s-a deschis o nouă biserică.

Însă autoritățile nu i-au oferit lui Luis viza pentru a rămâne în Mexic. Părea că avea doar două opțiuni: să se mute ilegal în Statele Unite sau să rămână ilegal în Mexic. Nu voia să locuiască nicăieri în mod ilegal. Luis se împrietenise cu un angajat al Biroului pentru Imigrări. Când a auzit despre situația lui Luis, acesta a promis să nu îl deporteze. Luis l-a crezut. Dar credea și mai mult în cuvintele lui Dumnezeu care ziceau: „Nu vă încredeți în cei mari, în fiii oamenilor, în care nu este ajutor” (Psalmii 146:3).

Îngrijorat, Luis s-a rugat. A sunat, de asemenea, în Statele Unite și în Canada, căutând consiliere legală cu privire la plecarea din Mexic. Doar două biserici i-au răspuns – o biserică adventistă și o altă biserică, ambele din Canada –, dar Luis a rămas în Mexic. Apoi, un membru al bisericii a venit în vizită la el acasă.

— Care este cea mai mare temere a ta? I-a întrebat bărbatul.

— Nu vreau să locuiesc ilegal în Mexic și nu vreau să călătoresc ilegal în Statele Unite, a răspuns Luis. Nu vreau nici să mă întorc în țara mea.

— Dacă ai avea bani, ce ai face în momentul acesta? I-a întrebat bărbatul.

— Aș cumpăra un bilet de avion către Spania, a spus Luis.

Luis avea o mătușă de aceeași vârstă cu el, care imigrase în Spania în urmă cu douăzeci de ani. Dacă s-ar fi mutat acolo, ar fi avut pe cineva din familie aproape. Plus că vizitase Spania în urmă cu trei ani și îi plăcuse acolo.

După ce l-a ascultat pe Luis, bărbatul i-a spus:

— Atunci, haide să îți cumpărăm biletele ca să pleci în Spania!

După ce a cumpărat biletele de avion pentru Luis și familia lui, bărbatul i-a spus lui Luis să nu se îngrijoreze.

— Dumnezeu este cu tine și te conduce, i-a zis el.

Astăzi, Luis și soția lui sunt misionari în Spania.

Vă mulțumim pentru darurile voastre generoase, care contribuie la sprijinirea misionarilor din întreaga lume!

Cale misionară către Spania (IV)

de Andrew McChesney

Luis Paiva a decis să deschidă o tarabă cu fructe în Spania. Dar acționa cu teamă, simțind că Dumnezeu îl chema să slujească altundeva. Era, de asemenea, îngrijorat că noua lui afacere ar fi putut să îl împiedice să îi dăruiască totul lui Dumnezeu.

La doar două săptămâni după deschiderea tarabei cu fructe, totul părea să se năruie. Afacerea lui se îndrepta cu pași repezi spre faliment. Partenerii lui de afaceri îl înșelau. Se simțea bolnav și nu mai putea să umble. Dar Luis tot nu voia să renunțe. Le-a cerut sfaturi altor adventiști. Unul dintre ei, știind că Luis se pregătise să devină pastor, l-a muștră:

— N-ar trebui să te preocupi de afacerile lumești, ci de câștigarea de suflete pentru Domnul!

Pentru Luis, muștrarea a venit ca din partea lui Dumnezeu. Dar se simțea și mai lipsit de speranță. Cum putea să slujească el ca pastor dacă nu avea o biserică? Luis a discutat problema cu soția lui și au hotărât să se întoarcă în țara lor natală, Venezuela. Poate că acolo avea să își recapete sănătatea.

Nu după multă vreme, Luis a primit un apel din partea lui Gabriel Díaz, un lider al Bisericii Adventiste din Spania. Biserica de acolo se afla în căutarea unui misionar care să lucreze în Lugo, un oraș din nord-vestul Spaniei. Luis era încântat de ideea de a sluji iarăși cu normă întreagă, dar a recunoscut că avea probleme de sănătate și financiare.

— Nu pot nici măcar să umblu, a spus el.

Liderul bisericii nu a fost descurajat și cei doi bărbați s-au rugat împreună.

În două săptămâni, Luis și-a recăpătat capacitatea de a merge și a pus bazele unei biserici într-o casă din Lugo. În primul Sabat,

doar doi oameni, ambii membri ai bisericii, au venit la închinare. În doar patru luni, douăzeci și doi de oameni se adunau în acea casă pentru închinare. Printre ei erau trei membri nou-botezați și alții care se pregăteau pentru botez. În plus, Luis deschisese o școală de studiu biblic și o școală de evanghelizare, pentru a-i învăța pe oameni cum să câștige suflete pentru Dumnezeu. Totodată, făcea planuri să planteze o biserică oficială.

„Știm că trebuie să câștigăm multe suflete ca să se întâmple lucrul acesta”, mărturisește el. „Dar am credință în Dumnezeu și am încredere că lucrul acesta se va întâmpla pentru că nu folosim decât metoda lui Hristos.”

Potrivit lui Ellen White, „numai metoda lui Hristos garantează un succes real în încercarea de a ajunge la inima oamenilor. Mântuitorul S-a unit cu oamenii ca unul care le dorea binele. El și-a arătat simpatia față de ei, a îngrijit de nevoile lor și le-a câștigat încrederea. Apoi, le-a spus: «Urmați-Mă»” (*Divina vindecare*, p. 143).

Ca pastor în Venezuela și misionar în Mexic, Luis nu a visat niciodată că avea să îi slujească lui Dumnezeu în Spania. Dar nici că putea fi mai fericit.

„Sunt aici datorită harului lui Dumnezeu”, spune el.

Vă mulțumim pentru darurile voastre care ajută la sprijinirea misionarilor din întreaga lume!

Sabatul 11 – 16 decembrie 2023

Visătorul de vise (I)

de Andrew McChesney

Joseph Delamou avea șaisprezece ani și era tulburat. Își făcea griji că nu frecventa biserica potrivită din Conakry, capitala statului Guineea, din Africa de Vest. „Arată-mi calea”, s-a rugat el. „Voi merge oriunde mă vei duce!”

În noaptea aceea, a avut un vis care părea foarte real. Visase că se afla împreună cu șaptezeci de membri ai bisericii sale într-o tabără, făcând planuri pentru creșterea bisericii. În afara taberei, se contura palatul unui rege, conducătorul lumii.

Dintr-odată, un grup de soldați a intrat în tabără.

— Trebuie să pleci! i-a spus un soldat lui Joseph. Vrem să vă pregătim să vă alăturați nouă.

Joseph nu voia să plece, dar soldatul a insistat.

— Nu poți rămâne, a spus el. Pleacă! Du-te unde vrei, numai nu sta aici! După trei zile, te poți întoarce să vezi ce s-a întâmplat cu acești oameni.

Joseph a plecat și când s-a întors, peste trei zile, a găsit o tabără foarte liniștită. Se întreba unde era toată lumea. Apoi a văzut un băiețel care se ascundea în spatele zidului palatului regal. Băiețelul sângera și, când Joseph a încercat să îi vorbească, acesta și-a dus un deget la buze.

— Vino aici! a șoptit el.

După ce Joseph s-a apropiat, băiețelul i-a zis:

— Dumnezeuul tău este mare!

— Ce? a întrebat Joseph.

— Am spus că Dumnezeuul tău este mare, a repetat băiețelul. Cum se face că ești singura persoană care a plecat de aici în urmă cu trei zile? Mulți dintre noi au fost împușcați și uciși, dar tu ești singurul care a scăpat. De ce?

Joseph i-a cerut băiețelului mai multe detalii, iar acesta l-a condus la un munte de pământ. I-a spus că în mormântul acela erau îngropați peste patruzeci de oameni.

— Soldații nu au pregătit pe nimeni, i-a zis el. Au împușcat oamenii și i-au luat pe supraviețuitori închiși în cuști.

Mai apoi, Joseph a observat un șarpe care zăcea pe pământ, fără să se miște. Băiețelul i-a spus că era regele care locuise în palat și care fusese ucis.

— Vino să ți-l arăt pe prințul care a preluat stăpânirea! i-a zis el.

Însă Joseph nu-și putea lua ochii de la șarpe.

— Cum a putut un șarpe să conducă lumea și să se numească rege? a întrebat el. Nu înțeleg cum au putut oamenii să accepte un șarpe drept rege...

— Nu pot să îți explic asta acum, a răspuns băiatul.

În momentul acela, Joseph s-a trezit. Nu înțelegea visul, dar simțea că Dumnezeu îl chema să părăsească biserica tatălui său. Oare unde trebuia să se ducă?

Darurile voastre din Sabatul al treisprezecelea vor ajuta la răspândirea Evangheliei în Divizia Africii Centrale și de Vest. Vă mulțumim pentru că plănuiți un dar generos!

Sabatul 12 – 23 decembrie 2023

Visătorul de vise (II)

de Andrew McChesney

Încă din copilărie, Joseph Delamou mergea zilnic la biserică și, urmând exemplul tatălui său, îngenunchea înaintea icoanelor. Dar avusese un vis care păruse cât se poate de real după ce îl întrebase pe Dumnezeu dacă frecventa biserica potrivit. Simțea că Dumnezeu îl chema să plece din biserica tatălui său.

Așa că Joseph, care avea șaisprezece ani, s-a alăturat unei alte biserici din Conakry, capitala Guineei, o țară vorbitoare de limba franceză din Africa de Vest. Nu după multă vreme, a devenit lider de tineret și a organizat numeroase programe de evanghelizare.

Anii au trecut, iar tatăl lui Joseph a devenit tot mai nemulțumit de faptul că fiul său mergea la o altă biserică.

— Vreau să înveți engleza, i-a spus el. Trebuie să renunți la activitățile tale de la biserică și să te concentrezi pe limba engleză.

Lui Joseph nu îi venea să nu mai meargă la biserică. Dar, ca să îl mulțumească pe tatăl lui, a renunțat la programele de evangelizare și s-a înscris la cursuri de limba engleză.

Profesorul lui de engleză, Fortunate Kaloubilori, a început prima lecție cu cuvintele: „Să ne rugăm”. Joseph era uimit. Crezuse că renunța la Dumnezeu ca să învețe engleza, dar profesorul se ruga la fiecare lecție.

La trei săptămâni după ce începuse cursurile, profesorul i-a cerut ajutorul lui Joseph.

— Am multe lucrări de verificat, a spus Fortunate. Ai putea, te rog, să mă ajuți?

După ce au verificat lucrările, Fortunate l-a invitat pe Joseph să studieze Biblia împreună cu el. Joseph era încântat. Își zicea în sinea lui: *Dumnezeu mă urmărește peste tot!*

Dar studiul biblic l-a făcut să devină confuz. Părăsise biserica tatălui său pentru a se alătura unei alte biserici. Dar acum auzea despre noi învățături biblice care păreau să conducă la biserica lui Fortunate – Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea.

E numai vina tatălui meu, își spunea Joseph cu amărăciune. Dacă nu m-ar fi trimis la cursuri, nu aș fi avut toate aceste probleme.

A continuat studiile biblice vreme de două luni, apoi s-a dus la pastorul lui pentru a-i cere sfatul. Voia să știe care era biserica adevărată. Pastorul i-a spus că adventiștii nu aveau dreptate.

— Nu-i asculta! l-a sfătuit el.

Joseph a cerut o întâlnire cu pastorul și cu Fortunate, pentru a discuta despre Biblie. Pastorul a refuzat să vină și a trimis reprezentanți. Pentru că reprezentanții nu au reușit să își sprijine ideile cu Biblia, pastorul a cerut o a doua întâlnire. Însă, din nou,

a trimis reprezentanți ale căror răspunsuri nu l-au mulțumit pe Joseph.

Joseph a decis să se roage și să postească vreme de trei zile, înainte de a hotărî ce să facă. Apoi, a avut un alt vis.

Sabatul 13 – 30 decembrie 2023

Visătorul de vise (III)

de Andrew McChesney

Joseph Delamou se rugase ca Dumnezeu să îi descopere biserica adevărată, căci nu știa unde să se închine. În urma studierii Bibliei cu profesorul lui de engleză, un adventist de ziua a șaptea, pe nume Fortunate Kaloubilori, a postit vreme de trei zile și s-a rugat la Dumnezeu să îi descopere voia Lui.

Apoi, Joseph a visat că se afla în închisoare. Unul dintre paznicii închisorii era rudă cu el, așa că Joseph l-a implorat să îl elibereze.

— Nu pot să te eliberez, chiar dacă suntem din aceeași familie, i-a spus bărbatul.

Joseph a încercat să evadeze, dar a fost prins și muștrat de ruda lui.

— Nu te juca cu mine! l-a amenințat acesta. Dacă mai încerci asta vreodată, o să te pedepsesc într-un mod pe care nu-l vei uita niciodată!

O voce a tunat, descriind pedeapsa: „Cineva va aduce paie și le va pune sub tine, apoi le va da foc!”

Joseph a înțeles că pedeapsa însemna iadul de după venirea lui Isus. El s-a rugat: „Nu sunt mai bun decât alții. Nu mă lăsa să mor aici. Vreau să fac ceva pentru Tine înainte să mor.”

După rugăciune, a fost scos din celula închisorii, iar acum se afla în prezența a trei soldați. Un soldat i-a spus:

— Joseph, trebuie să plătești pentru eliberarea ta!
— Dumnezeu m-a eliberat, nu tu, a răspuns Joseph. Isus a plătit prețul la cruce. Nu îți datorez nimic.

Dar soldatul a insistat:

— Dacă nu plătești, te vom duce înapoi la închisoare.
— Eliberarea mea nu a venit de la voi, așa că nu puteți face nimic împotriva Dumnezeului care m-a eliberat, a spus Joseph. Viața mea depinde de Dumnezeu și, dacă mă răniți, nu mă răniți pe mine, ci pe Dumnezeu.

Soldații au plecat, iar Joseph s-a întors și l-a văzut pe Fortunate.

— Libertatea ta vine de la Dumnezeu, l-a asigurat Fortunate.

Apoi, Joseph s-a trezit. Era trei dimineața, iar el era transpirat. Visul părea atât de real. S-a rugat: „Mulțumesc, Doamne! De fiecare dată când îți cer ajutorul, Tu îmi răspunzi. Îți mulțumesc nu pentru că îmi răspunzi, ci pentru că mă iubești!”

Astăzi, Joseph are douăzeci și patru de ani și este un adventist credincios.

„În copilărie, l-am cerut lui Dumnezeu să îmi arate calea cea bună”, spune el. „Dumnezeu a răspuns acestei rugăciuni aducându-mă în Biserica Adventistă. Sunt gata să Îi slujesc lui Dumnezeu.”

Darurile voastre din al treisprezecelea Sabat vor ajuta la răspândirea Evangheliei în Divizia Africii Centrale și de Vest. Vă mulțumim pentru darurile voastre generoase!